

1896-01-18

AFSENDER

Joakim Skovgaard

MODTAGER

Agnete Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Lütern

Modtagersted:

Rosenvænget

Omtalte personer:

Agnete Skovgaard

Joakim Skovgaard

Arkivplacering:

Mappe 53 nr. 6

TRANSSKRIFTION

Mappe 53 nr. 6

Fru Agnete Skovgaard, Rosenvængets Hovedvej 27. København Ø.

Dänemark

Kjære Kone. Endelig kom vi da gennem det langsommelige Tyskland, og vi kom endda overmåade bekvemt igennem, vi var næsten hele tiden kun os selv i kupeen. Også rullede vi ad Luzerne til. Inden det mørkede rigtigt så vi de snedækkede vilde kanter op mod luften, et sted hvor den var klar det var aldeles herligt, så underligt stille vejret klart da virker. Det var ganske mørkt da vi kom her til. Du kan måske begribe at jeg ikke vilde til hotel Balance, jeg vilde ikke huske at den var der. Så spurgte

-2-

vi en drager, om han kunde anbefale os et hotel. Han førte os til et lille et som lugtede ilde, det gik vi fra og kom da til et herligt skønt ikke helt godt. Ellers synes her at være rart, og mad og vin var både rigeligt og fortrinligt. Jeg skulde skrive til Biskoppen derom i aftes, bare jeg ikke var så søvnig den 18de nu skal vi ud at se søen og bjærgene. Desværre må vi tage hele vejen med banen, det er for langt hen på vinteren til at sejle. I aften ved syvtiden venter vi at være i Milano

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 53 Nr. 6

Frø Agnete Skovgaard
Rosenvængets Hovedvej
27
København
Dänemark

is en drage om han kunne anbefale os et hotel. Han fortæ os til et lille et som lystede ild, det var
en fragten til, for besten bedre skint ikke helt godt. Ellers synes han at være rent og med og vi var
både rigtig og fortræffelig. Jeg skulde skrive til Broderne i Worme i aften, for jeg ikke var med
sømm. I den 18de nu skuldet ud at de søn, og George. Skrivere med vi stoppe hele
vejen med bogen, det er for langt som på venten af at sigle. I aften end syntes vi at være
i Melancon.

Kære Kone! Endelig kom vi da gennem det langstrakte fjeldland
og vi kom endda overmåde lykkelig derved, vi var næsten helt borte
kom os selv i fuppen. Og så vilde vi endelig til, i stedet for
mørkude rigtig, så vi de endelige vilde kunne se med lytte, i slut, som den var klar, og
var aldeles hvidt, og underligt, selv, rigt, blåt de røde. Det var ganske enkelt da vi kom her
til, da kan man ligeledes, at de ikke vilde til. Høst Balance, jeg vil ikke tænke på den. J. S. Høst

SKOVHUSMUSEET
6
1898